



Պարույր Սևակ

Հանելուկ առաջին

-Իսկ այդ ի՞նչն է,

Որ երբ հասավ՝

Փախսցրնում է մեր քունն աչքից:

Պապիկն իսկույն հագն իր հագաց

Ու երբ պրծավ բարեհաջող,

Իսկույն ասաց.

-Ծերությո՛ւնը:

Պատերազմի երես տեսած

Հայրիկն ասաց.

-Գերությո՛ւնը:

Մայրիկն ասաց.

-Մերությո՛ւնը:

Ու կրկնեց.

-Մերությո՛ւնը:

Փոքրիկ տղան

Փոքրիկ ափը զարկեց ափին

Ու ձայնիկն իր միացնելով

Ջնգուն ծափին՝

Չասա՛ց... գոռա՛ց.

-Ձմեռ Պապի՛ն:

Իսկ աղջիկը արբունքահաս՝

Վառված ձեռով
Հարդարելով իր վարսերը՝
Ոչի՛նչ չասաց.
Բայց մտածեց.
-Պա՞րզ չէ, սե՛րը...

01.III.1967թ.

Արզնի